

Õgardlohe vaarikavõsas

„Kookospähkel, tõuse üles! Suurpäev on käes!” ütleb Magnus ühel hommikul. Magnus on Kookospähkli-nimelise väikese lohe isa.

„Kuidas see päev siis suur on?” pärib Kookospähkel.

„Aga sa lähed ju kooli,” vastab Magnus.

„Kas siis väikeseid päevi on ka olemas?”

Magnus mõtleb. „Ei, ega vist, ma vähemalt ei tea, et oleks. Aga suuri päevi on küll. Ja keskmiseid ja tavalisi päevi samuti. Ja täna on suurpäev, sest esimene koolipäev on vaid kord elus.”

Esimene koolipäev!

Kookospähkli pisike lohekõhuke sügeleb erutusest juba mitu päeva.

Plats koolikoopa ees
kubiseb lohedest:
suured ja väikesed
ja vanad ja
noored lohed.
Iga lohelist
saadab tema
perekond. Kõige

keskel seisab Kookospähkel oma vanemate
Mette ja Magnuse ning vanaema Aurelia ja
vanaisa Jõrgeniga.

Kookospähkel kannab lohekoolituutut*,
mis on suurem kui ta ise. Koolituutu üle
rõõmustas ta meeletult, aga nüüd on ta liiga
erutatud, et sellele mõelda. Ta on lausa nii
erutatud, et peab mitu korda pissil käima.

„Emme,” sosistab ta. „Ma pean minema!”

„Juba jälle?” imestab Mette.

„Mul on kohe vaja!”

* Saksamaal ja naabermaades on kombeks, et esimesse klassi minevad lapsed saavad kingituseks suure tuutu maiustuste, kingituste ja koolitarvetega.

„Olgu,” ohkab Mette. „Mine sinna kaugemale
põõsastesse. Aga tee kähku, kohe hakkab peale!”

Kookospähkel lipsab leedripõõsastesse. Just siis,
kui ta tahab tagasi platsile minna, märkab ta,
kuidas põõsastes miski liigutab. Mis see oli?
Tasakesi hiilib ta kaljude juurde ja jääb järsku
seisma. Ühest vaarikapõõsast ilmub ruuge lohejalg.

„Ossa!” mõtleb Kookospähkel. See on õgardlohe
jalg! Õgardlohed on ohtlikud lohed, kes teisi
loomi söövad. Aga see on suhteliselt väike
õgardlohejalg. Kookospähkel otsustab, et peab
asja uurima. Aeglaselt ligineb ta vaarikavõsale.

„Hei, sina seal!” hõikab ta. „Mida sa põõsas teed?”

Lohejalg tõmbub tagasi, vaarikataimed vabisevad, otsekui puhuks tugev tuuleil, ja järsku veereb nende vahelt välja noor õgardlohe.

Hetkega kargab ta püsti ja turtsatab: „Mis see sinu asi on, mida ma siin teen!”

„Ära ole ninakas või ma kõrvetan su nina ära!” turtsub Kookospähkel vastu. „Mina nimelt olen tulelohe!”

„Päh!” vastab teine. „Mina jällegi olen õgardlohe! Ja kui sina oled ninakas, pistan ma su hommikusöögiks nahka!”

„Looda sa vaid! Meie, tulelohed, oleme kaugelt liiga nutikad,

et lasta end ära süüa! Ja tead, miks me nutikad oleme? Sest me käime koolis. Mina käin ka koolis, just nimelt tänasest!”

„Päh, kool!” ütleb väike õgardlohe ja kirtsutab nina. „Meil, õgardlohedel, pole mingit kooli tarvis.”

„Miks sa siis siin ringi hiilid ja salaja piilud?” küsib Kookospähkel.

„Tahtsin vaid korra näha, milline kool on,” vastab õgardlohepoeg.

„Tule siis lihtsalt koos minuga,” teeb Kookospähkel ettepaneku.

„Ah, ei,” pomiseb väike õgardlohe.

„Nii põnev see nüüd ka ei ole.”

„Oi! Koolikell! Ma pean minema. Täna on mu esimene koolipäev, kas tead,“ sõnab Kookospähkel.

„Sain juba aru,“ sõnab väike õgardlohe.

„Võib-olla näeme veel!“ hüüab Kookospähkel ja jookseb tagasi kooliplatsile.

„Hmm,“ pomiseb väike õgardlohe ja vaatab tulelohele järele.

Sel hetkel kõlab platsilt vali

tilltill!